

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, 3 października 2022 r.

Opinia do ustawy o medycynie laboratoryjnej

(druk nr 802)

I. Cel i przedmiot ustawy

W obowiązującym porządku prawnym przepisy dotyczące zasad wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej w medycznym laboratorium diagnostycznym, uzyskiwania prawa wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego, a także zasad organizacji i działania samorządu diagnostów laboratoryjnych reguluje ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. o diagnostyce laboratoryjnej.

Z załączonej do uzasadnienia projektu ustawy Oceny Skutków Regulacji wynika, iż „z uwagi na postęp wiedzy w dziedzinie medycyny laboratoryjnej oraz w związku z koniecznością wprowadzenia nowych, licznych regulacji w ustawie o diagnostyce laboratoryjnej, w szczególności w części dotyczącej warunków i zasad wykonywania czynności medycyny laboratoryjnej, zasad i warunków wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego, w tym możliwości wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego w ramach praktyki zawodowej oraz zasad nadzoru i kontroli medycznych laboratoriów, konieczne jest opracowanie nowej regulacji”.

W związku z powyższym zachowując główne założenia i cele zawarte dotychczas w ustawie o diagnostyce laboratoryjnej przedmiotowa ustawa zmierza w szczególności do:

- 1) doprecyzowania zakresu czynności medycyny laboratoryjnej;
- 2) tego, aby osobą uprawnioną do wykonywania czynności medycyny laboratoryjnej w laboratorium była także osoba, która ukończyła jednolite studia magisterskie lub studia pierwszego i drugiego stopnia w zakresie:

- biologii, biologii medycznej, mikrobiologii lub mikrobiologii medycznej i uzyskała tytuł zawodowy magistra lub
  - biotechnologii lub biotechnologii medycznej i uzyskała tytuł zawodowy magistra lub magistra inżyniera;
- 3) określenia zasad kształcenia przeddyplomowego, przygotowującego do wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego, które uwzględniają rozwój medycyny laboratoryjnej przy jednoczesnym doprecyzowaniu i uaktualnieniu przepisów dotyczących kształcenia podyplomowego;
  - 4) wprowadzenia regulacji, zgodnie z którą diagnosta laboratoryjny ma prawo i obowiązek ustawicznego rozwoju zawodowego przez pogłębianie wiedzy i umiejętności zawodowych;
  - 5) umożliwienia diagnoście laboratoryjnemu legitymującemu się dorobkiem naukowym lub zawodowym w danej dziedzinie medycyny laboratoryjnej uznania tego dorobku za równoważny ze zrealizowaniem programu szkolenia specjalizacyjnego;
  - 6) nałożenia obowiązku doskonalenia zawodowego na inne osoby uprawnione do wykonywania określonych czynności medycyny laboratoryjnej w laboratorium;
  - 7) wprowadzenia regulacji dotyczącej płatnego urlopu szkoleniowego w wymiarze do 6 dni roboczych rocznie rozliczanych według zasad obowiązujących przy obliczaniu wynagrodzenia za urlop wypoczynkowy, który diagnosta laboratoryjny oraz inna osoba uprawniona do wykonywania czynności medycyny laboratoryjnej w laboratorium będą mogli wykorzystać na realizację ustawicznego rozwoju zawodowego;
  - 8) wprowadzenia dofinansowania szkolenia specjalizacyjnego przez ministra właściwego do spraw zdrowia w ramach środków budżetu państwa, których jest dysponentem, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia minimalnej liczby miejsc szkoleniowych dla diagnostów laboratoryjnych;
  - 9) doprecyzowania przepisów dotyczących obowiązku odbycia przeszkolenia dla osób, które ukończą studia na kierunku analityka medyczna lub medycyna laboratoryjna, ale w okresie 5 lat od dnia ukończenia tych studiów nie złożą wniosku o przyznanie prawa wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego – osoby takie będą obowiązane odbyć przeszkolenie w trybie i zakresie ustalonym przez Krajową Radę Diagnostów Laboratoryjnych;
  - 10) wprowadzenia regulacji dotyczących wymagań kwalifikacyjnych dla kierownika laboratorium, zgodnie z którymi na tym stanowisku będzie mógł być zatrudniony

na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy diagnosta laboratoryjny lub lekarz posiadający prawo wykonywania zawodu oraz specjalizację I lub II stopnia w dziedzinie analityki lub w dziedzinie mikrobiologii, lub w dziedzinie diagnostyki laboratoryjnej lub lekarz posiadający specjalizację II stopnia w dziedzinie mikrobiologii i serologii, lub lekarz posiadający tytuł specjalisty w dziedzinie diagnostyki laboratoryjnej lub tytuł specjalisty w dziedzinie mikrobiologii lekarskiej. Kierownikiem laboratorium będzie mogła być wyżej wymieniona osoba posiadająca tytuł specjalisty w jednej z dziedzin medycyny mających zastosowanie w medycynie laboratoryjnej, odpowiedzialna za organizację i funkcjonowanie laboratorium, po spełnieniu wymogów określonych w ustawie. W ustawie określono podstawowe obowiązki kierownika laboratorium. Funkcję kierownika laboratorium będzie mogła pełnić osoba w pełnym wymiarze godzin pracy w jednym laboratorium;

- 11) doprecyzowania przepisów w zakresie sprawowania przez Krajową Radę Diagnostów Laboratoryjnych nadzoru nad wykonywaniem zawodu diagnosty laboratoryjnego oraz doprecyzowanie zasad przeprowadzania wizytacji laboratoriów;
- 12) wprowadzenia zmian w zakresie funkcjonowania samorządu zawodowego diagnostów laboratoryjnych, w szczególności dotyczących uznania Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej za organ samorządu zawodowego, a także wyboru Rzecznika i jego zastępców.

Jednocześnie ustawa wprowadza zmiany w ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, które umożliwią wykonywanie zawodu diagnosty laboratoryjnego w formie jednoosobowej działalności gospodarczej jako indywidualna praktyka diagnosty laboratoryjnego i grupowa praktyka diagnostów laboratoryjnych.

Diagnosty laboratoryjni wykonujący zawód w ramach praktyki zawodowej podlegać będą wpisowi do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą prowadzonego przez Krajową Radę Diagnostów Laboratoryjnych.

Niezależnie od powyższego w ustawie tej wprowadzone zostały zmiany, które uzależniają możliwość tworzenia i likwidacji samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, dla którego podmiotem tworzącym jest uczelnia medyczna od uzyskania zgody ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki oraz ministra właściwego do spraw zdrowia.

Ponadto ustawa o medycynie diagnostycznej wprowadza zmiany w ustawie z dnia:

- 1) 22 sierpnia 1997 r. o publicznej służbie krwi;
- 2) 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych;
- 3) 1 lipca 2005 r. o pobieraniu, przechowywaniu i przeszczepianiu komórek, tkanek i narządów;
- 4) 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta;
- 5) 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi;
- 6) 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia;
- 7) 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym.

Zmiany dokonywane w tych ustawach obejmują niezbędne konsekwencje wynikające z wprowadzenia do porządku prawnego nowych regulacji.

Jednocześnie traci moc ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. o diagnostyce laboratoryjnej.

Ustawa ma wejść w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisów:

- 1) związanych między innymi z wprowadzeniem możliwości wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego w formie jednoosobowej działalności gospodarczej jako indywidualna i grupowa praktyka zawodowa, które mają wejść w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia;
- 2) dotyczących tworzenia i likwidacji samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, dla którego podmiotem tworzącym jest uczelnia medyczna po uzyskaniu zgody wskazanych podmiotów, które mają wejść w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Projekt ustawy o medycynie laboratoryjnej został wniesiony przez Radę Ministrów (druk sejmowy nr 2477). Pierwsze czytanie projektu ustawy odbyło się na posiedzeniu Sejmu w dniu 2 września 2022 r. Następnie projekt został skierowany do dalszych prac do Komisji Zdrowia. Komisja po rozpatrzeniu projektu ustawy na posiedzeniu w dniu 13 września 2022 r. wprowadziła do niego między innymi zmiany, które powodują, że zawód diagnosty laboratoryjnego będzie mógł być wykonywany w szeroko rozumianym miejscu udzielania świadczeń zdrowotnych, a nie tylko w szpitalu. Zmniejszyła także liczbę osób (z 2000 do 500), które będą mogły wnioskować o zwołanie zjazdu nadzwyczajnego Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych. Ponadto wprowadziła zmiany o charakterze

legislacyjnym, redakcyjnym i porządkowym oraz wniosła o uchwalenie projektu ustawy w kształcie przyjętym w sprawozdaniu (druk nr 2570).

Podczas drugiego czytania, na posiedzeniu Sejmu w dniu 14 września 2022 r., zostało zgłoszonych 10 poprawek.

Nie uzyskały poparcia poprawki, które zmierzały do:

- 1) rozszerzenia zakresu wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego o możliwość udzielania porady diagnostycznej oraz wprowadzenia definicji tego określenia;
- 2) rozszerzenia zakresu czynności medycyny laboratoryjnej o udział w zespołach diagnostyczno–terapeutycznych oraz konsultacyjnych;
- 3) skrócenia okresu przejściowego, w którym ukończenie innego kierunku niż analityka medyczna lub diagnostyka laboratoryjna będzie uprawniało do wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego;
- 4) określenia terminu, do upływu którego kierownik laboratorium, który nie spełnia wymogów określonych w ustawie, zachowuje swoją funkcję;
- 5) zawężenia uprawnień do samodzielnego wykonywania czynności diagnosty laboratoryjnego przez osoby, które uzyskały tytuł specjalisty w dziedzinie mikrobiologii, toksykologii lub medycznej genetyki molekularnej.

Natomiast poparcie uzyskały poprawki, które wprowadziły regulację uzależniającą możliwość tworzenia i likwidacji samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, dla którego podmiotem tworzącym jest uczelnia medyczna, od konieczności uzyskania zgody ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki oraz ministra właściwego do spraw zdrowia.

Sejm uchwalił ustawę na 61. posiedzeniu w dniu 15 września 2022 r.

Za przyjęciem ustawy opowiedziało się 242 posłów, 162 było przeciw, 44 posłów wstrzymało się od głosu.

III. Uwagi szczegółowe

1. Regulacje dotyczące możliwości tworzenia i likwidacji samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, dla którego podmiotem tworzącym jest uczelnia medyczna po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki

oraz ministra właściwego do spraw zdrowia – zostały dokonane poprawkami wniesionymi w Sejmie na etapie drugiego czytania.

Ponadto zmiany w wymienionym zakresie zostały wprowadzone „przy okazji” nowelizacji ustawy o działalności leczniczej, która jest konsekwencją regulacji wprowadzanych przez ustawę o medycynie laboratoryjnej, ale nie są z nimi powiązane tematycznie.

Nie kwestionując prawa ustawodawcy do podjęcia decyzji o zmianie dotychczasowych przepisów ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej w wyżej wskazanym zakresie, należy stwierdzić, że wątpliwości budzi tryb w jakim zmiany te zostały dokonane.

Zakres poprawki Sejmu, podobnie jak zakres poprawki Senatu, jest ograniczony. Ograniczenia wynikają z Konstytucji (przede wszystkim art. 118 i art. 119). Problematyka zakresu poprawki Sejmu była niejednokrotnie przedmiotem analizy dokonywanej przez Trybunał Konstytucyjny, zwany dalej „TK”. Swoją opinię w sprawie wyraził on w szeregu orzeczeń (por. wyrok z 24 marca 2004 r. (K 37/03), wyrok z 24 marca 2009 r. (K 53/07), wyrok z 7 listopada 2013 r. (K 31/12)).

Przepis art. 119 ust. 1 Konstytucji stanowi, że Sejm rozpatruje projekt ustawy w trzech czytaniach. Zdaniem TK, wymóg rozpatrywania projektów ustaw przez Sejm w trzech czytaniach oznacza konstytucyjny nakaz, by podstawowe treści, które znajdują się ostatecznie w ustawie przebyły pełną drogę procedury sejmowej, tak by nie zabrakło czasu i możliwości na przemyślenie przyjmowanych rozwiązań i zajęcie wobec nich stanowiska. W ocenie TK, nakazowi temu sprzeciwia się takie stosowanie procedury poprawek, które pozwala na wprowadzenie do projektu nowych, istotnych treści na ostatnich etapach procedury sejmowej. Podkreśla się, że dotyczy to zwłaszcza poprawek zgłoszonych dopiero w drugim czytaniu (por. wyrok z 23 lutego 1999 r., (K 25/98)). Trzeba mieć na względzie, że drugie czytanie jest ostatnim etapem procedury sejmowej, podczas którego można zgłaszać poprawki do projektu.

TK w wyroku z 24 marca 2004 r. (K 37/03) stwierdził, że przekroczenie zakresu przedmiotowego poprawek dopuszczalnych na etapie drugiego czytania projektu ustawy w Sejmie prowadzi do naruszenia art. 119 ust. 2 Konstytucji dotyczącego instytucji poprawki do projektu ustawy, a przez to do naruszenia zasady rozpatrywania przez Sejm projektu ustawy w trzech czytaniach (art. 119 ust. 1) oraz do obejścia przepisów o inicjatywie ustawodawczej (art. 118 ust. 1). Stanowi to naruszenie istotnych zasad konstytucyjnych.

W wyroku podkreśla się, że ustawodawca konstytucyjny stanął na stanowisku, iż gwarancje odpowiedniego procedowania (zwłaszcza procedura trzech czytań) wchodzą w zakres standardów demokratycznego państwa prawnego.

Zmiany wprowadzane w art. 149 pkt 5–11, art. 152–154 oraz art. 166 pkt 2, dokonane w formie poprawek zgłoszonych podczas drugiego czytania, nie przeszły pełnej procedury trzech czytań i wykroczyły poza materię projektu ustawy przekazanego do Sejmu.

Nie mogły być objęte w pełni przemyślanym zamiarem legislacyjnym ani obowiązkowymi konsultacjami społecznymi. Oznacza to, że w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego przepisy te mogą być uznane za niezgodne z art. 118 ust. 1 oraz art. 119 ust. 1 Konstytucji RP.

2. Art. 11 ust. 1 pkt 4 określa, że diagnostą laboratoryjnym jest osoba, która do dnia 31 grudnia 2028 r. ukończyła jednolite studia magisterskie lub studia pierwszego i drugiego stopnia na kierunku biologia, biotechnologia, chemia, farmacja lub weterynaria i uzyskała tytuł zawodowy magistra lub równorzędny i rozpoczęła szkolenie specjalizacyjne w dziedzinie analityki klinicznej, diagnostyki laboratoryjnej, mikrobiologii lub toksykologii, *z zastrzeżeniem ust. 2*. Wskazany ust. 2 precyzuje, że osoba, która ukończyła studia i uzyskała tytuł zawodowy magistra lub równorzędny oraz rozpoczęła szkolenie specjalizacyjne w dziedzinie analityki klinicznej, diagnostyki laboratoryjnej, mikrobiologii lub toksykologii, w terminie określonym w ust. 1 pkt 4, uzyskuje kwalifikacje do wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego, jeżeli ukończy to szkolenie specjalizacyjne i uzyska tytuł specjalisty.

Zastrzeżenia określające wzajemną relację przepisów formułuje się tylko wówczas, jeżeli relacja ta nie jest oczywista i istnieje prawdopodobieństwo, iż właściwa interpretacja normy byłaby utrudniona. Nie należy co do zasady formułować zastrzeżeń w obrębie jednej podstawowej jednostki redakcyjnej albo następujących po sobie podstawowych jednostek redakcyjnych (w szczególności jeżeli jednostki te znajdują się w obrębie tej samej jednostki systematycznej). Wzajemna relacja przepisów powinna, co do zasady wynikać z ich właściwego zamieszczenia w strukturze aktu normatywnego – § 23 ust. 3 Zasad techniki prawodawczej – jeżeli od któregoś z elementów przepisu szczegółowego przewiduje się wyjątki lub któryś z elementów tego przepisu wymaga uściślenia, przepis formułujący wyjątki lub uściślenia zamieszcza się bezpośrednio po danym przepisie szczegółowym. Wyjątkowo, w przypadku gdy istnieje konieczność poinformowania adresata, że w innym

przepisie sformułowano wyjątek od normy, należy używać wyrażenia „z wyjątkiem”, natomiast jeżeli istnieje konieczność poinformowania adresata, że w innym przepisie sformułowano uszczegółowienie normy, należy używać wyrażenia „z uwzględnieniem”.

Ta sama uwaga odnosi się do sposobu formułowania zastrzeżeń w art. 62 ust. 4, art. 85 pkt 1, 2 i 4 oraz art. 110 pkt 3.

Uwzględniając powyższe należy rozważyć przyjęcie odpowiednich poprawek.

Propozycja poprawek:

- 1) w art. 11 w ust. 1 w pkt 4 wyrazy „z zastrzeżeniem ust. 2” zastępuje się wyrazami „z uwzględnieniem ust. 2”;
- 2) w art. 62 w ust. 4 wyrazy „z zastrzeżeniem ust. 13” zastępuje się wyrazami „z uwzględnieniem ust. 13”;
- 3) w art. 85 w pkt 1, 2 i 4 wyrazy z zastrzeżeniem zastępuje się wyrazami „z wyjątkiem”;
- 4) w art. 110 w pkt 3 wyrazy z zastrzeżeniem zastępuje się wyrazami „z wyjątkiem”;

3. Art. 11 ust. 3 stanowi, że obowiązek, o którym mowa w ust. 1 pkt 15 (znajomość języka polskiego), uważa się za spełniony, jeżeli osoba, o której mowa w art. 69 ust. 1, ukończyła studia, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 3, w języku polskim lub uzyskała świadectwo dojrzałości po zdaniu egzaminu dojrzałości w języku polskim albo uzyskała inny dokument potwierdzający znajomość języka polskiego w mowie i piśmie w zakresie koniecznym do wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności gdy znajomość języka polskiego jest potwierdzona **złożeniem z wynikiem pozytywnym egzaminu** zorganizowanego i przeprowadzonego przez Krajową Radę.

Wyrażenie „złożyć egzamin” jest tożsame z wyrażeniem „zdać egzamin” i oznacza to, że egzamin został ukończony z wynikiem pozytywnym.

W wyżej wskazanym przepisie mamy do czynienia z pleonazmem, czyli związkem wyrazowym, w którym jedna część wypowiedzi zawiera te same treści, które występują w drugiej części. Jest to błąd logiczny oraz stylistyczny. W związku z powyższym należy rozważyć przyjęcie poprawki w celu usunięcia tego błędu.

Propozycja poprawki:

– w art. 11 w ust. 3 i 6 oraz w ust. 7 w pkt 2 skreśla się wyrazy „z wynikiem pozytywnym”;

4. Art. 70 umożliwia Krajowej Radzie udzielanie, na prawnie uzasadniony wniosek organu innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, informacji na temat prawa wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego przez osobę wskazaną we wniosku, do celów świadczenia transgranicznej opieki zdrowotnej.

Należy zauważyć, że art. 2 pkt 5 zawiera definicję „państwa członkowskiego”, w której została ujęta także Konfederacja Szwajcarska. Przyjęta redakcja art. 70 powoduje, że organy Konfederacji Szwajcarskiej nie będą mogły ubiegać się o uzyskanie informacji na temat prawa wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego przez określoną osobę.

Zakładając, że zawężenie to nie było celowe, należy przyjąć poprawkę, która spowoduje, że organy wszystkich państw członkowskich zawartych w ustawowej definicji tego pojęcia będą mogły się starać o uzyskanie tych informacji.

Propozycja poprawki:

– w art. 70 skreśla się wyrazy „Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym”;

5. Art. 80 ust. 1 pkt 6 przewiduje, że mandat członka organu samorządu wygasa z mocy prawa wraz z rozpoczęciem posiedzenia nowo wybranego organu kolejnej kadencji, a przed tym terminem w przypadku skazania prawomocnym wyrokiem sądu za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub **przestępstwo skarbowe**. Analogicznie art. 80 ust. 3 pkt 1 stanowi, że mandat członka organu samorządu ulega zawieszeniu w razie wszczęcia przeciwko osobie go sprawującej postępowania w sprawie umyślnego popełnienia przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego lub **przestępstwa skarbowego**.

Zgodnie z art. 77 ust. 2 członkami organów samorządu mogą być tylko diagnosty laboratoryjni. Natomiast zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt 12 diagnostą laboratoryjnym jest osoba, która nie była prawomocnie skazana za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub **umyślne przestępstwo skarbowe**.

W związku z powyższym należy doprecyzować przesłanki dotyczące wygaśnięcia oraz zawieszenia mandatu członka organu samorządu poprzez wskazanie, że taką przesłanką jest **umyślne przestępstwo skarbowe**.

Propozycja poprawki:

– w art. 80:

- a) w ust. 1 w pkt 6 po wyrazach „z oskarżenia publicznego lub” dodaje się wyraz „umyślne”,
- b) w ust. 3 w pkt 1 po wyrazach „z oskarżenia publicznego lub” dodaje się wyraz „umyślnego”;

6. Art. 123 ust. 3 pkt 1 i ust. 4 zawiera odesłanie do postanowień, o których mowa odpowiednio w art. 119 ust. 2 i 3. Natomiast przepisy te nie mówią o postanowieniach lecz odnoszą się do sytuacji, w których odpowiednio Sąd Diagnostów Laboratoryjnych i Wyższy Sąd Diagnostów Laboratoryjnych wydają postanowienie.

W związku powyższym należy rozważyć przyjęcie poprawki w celu doprecyzowania odesłań we wskazanych przepisach.

Propozycja poprawki:

– w art. 123:

- a) w ust. 3:
  - w pkt 1 wyrazy „postanowienia, o których mowa” zastępuje się wyrazami „postanowienie w sprawie, o której mowa”,
  - w pkt 2 wyraz „postanowienia” zastępuje się wyrazem „postanowienie”,
- b) w ust. 4 wyrazy „postanowienia, o których mowa” zastępuje się wyrazami „postanowienie w sprawie, o której mowa”;

7. Art. 157 ust. 2 – w myśl tego przepisu jednostki, o których mowa w ust. 1 (jednostki szkolące, które mogą prowadzić szkolenia specjalizacyjne diagnostów laboratoryjnych przez okres udzielonej im akredytacji), zostają z urzędu wpisane na **listę jednostek posiadających akredytację**, o której mowa w art. 33 ust. 4 pkt 1. Należy zauważyć, że art. 33 ust. 4 pkt 1 mówi o **liście jednostek szkolących** prowadzonej przez dyrektora Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego.

W związku z tym wydaje się zasadnym rozważenie przyjęcia poprawki w celu uściślenia tego przepisu.

Propozycja poprawki:

– w art. 157 w ust. 2 wyrazy „posiadających akredytację” zastępuje się wyrazem „szkolących”.

Danuta Drypa

Główny legislator